

Teir stóru vinningarnir í HAPPADRÁTTINUM

verða drignir 13. í hesum mánaða. — Fyri at vera við má lutaseðil verða keyptur innan leygardagin 8. í hesum.

Hin føroyski happadrátturin.

Í Føroyum ráða føroyingar

Sambært okkara nógaldandi fyriskipan ráða vit føroyingar so langt, sum vit gjalda, og sjálvandi er tað so, at jú meira vit koma at ráða, jú meira koma vit at gjalda. Hetta skilja øll, og harav fylgir so tað, at um vit t. d. yvirtaka skúla og kirkju, sjúkrahús, læknar, sosialviðurskipti, so koma vit at rinda tað, sum staturin í dag rindar til alt hetta. Hvussu mik ið? Ja, heilt vist kann eg ikki beint her siga tað; men til sosialviðbotur letur staturin árliga 8 milj. kr. og til skúlar 4 milj. krónur. Her eru altsó beinanvegin stór töl at rokna við. Hesar miljónir og fleiri aðrar skulu so løgtingsmenn skaffa inntøkur til. Men tá hendir tað lagna, at teir tingmenn, sum rópa harðast um at yvirtaka skúlan og alt annað, teir tíma ikki at reisa seg av stólinum, tá ið stemmað verður um inntøkulógir til tingið.

Inntøkur eru neyðugar, og tí megu allir tingmenn við ábyrgd greiða atkvøðu fyri inntøkulógum. Men hvað gera hinir tá? — Jú, tá rópa teir upp um, hvussu fíggjarlógin bólgar upp.

At tað í hesum Harrans ári 1962 eftir føðing Krists skulu finnast menniskjur her á landi, sum eru so heim'odd og góðtrúgvín, at tey lata seg lokka at fara á val og seta kross fyri monnum sum ikki greiða atkvøðu fyri inntøkum, men kortini lova fólki gull og grønar skógar — nei, tað fæti eg als ikki. Trúgva tey, at tingmenn kunna grava gull upp úr vøllinum við Tinghúsið í Havn — ella hvat trúgva tey? Teir ið rópa upp um at yvirtaka alt, sum staturin nú rindar pening til her á landi, kunna ikki meina tað, sum teir siga, uttan so, at teir liva í einum ævintýra dreymsi — langt burtur frá tí kalda og harða veruleika. Burturi í einum yniskidreymi sveima nakrir garpar vaksir upp av kjoti og róma og øllum góðgæti og vita onki um hvussu fátæk fólki stríða og streva fyri at halda hungur og armóð burturi frá sær og sínum.

Hesir ævintýrarar og droymsarar halda fjøldina niðri í óviti — bílla henni ein hóp inn, sum púra onki hevur við verun leikan at gera — hesi fátæku fæla seg lyft burtur frá tí myrka verunleika — hevjað eins og á

arnarveingjum hvørja ferð, tá tey hoyra ella lesa um alt tað glesiliga og undurfagra, sum teim verður lovað av samvitsku leysum droymarum eitt flata-morgana av sápublødum — tótleika — eitt kavaslott, sum bráðnar ta fyrstu ferðina, sum sólin sleppur upp í leikin. Kav-in hvørur — einki uttan hitt kalda vatnið flýtir um ta frost-bitnu korgu jørð — hvørt strá er fólmað — hvør blóma horvin — einki fuglaljóð at hoyra.

Verunleikin er harður, kaldur og fólilsleysur.

Dreymurin horvin. Tú situr eftir á berum einsamallur. Droymararnir rýma burtur og lata tey fátæku um tað, antin tey liva ella doyggja.

Dreymar eru eitt og verunleikin er eitt heilt annað.

J. H. Danbjørg.

LÝSING

Tað verður hervið gjørt kunnugt, at fyribils verða ikki fleiri neystapláss latin við Álakersvík.

Havnarnevnd Tórshavnar býráð.

FÆRÖSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRÖSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

Skipafelagið Føroyar

TELEFON 1225

Tórshavn

Heðin Brú: LEIKUM FAGURT ...

106

blíða mannin fáa at vita alt, sum hann hevur innan fyri um sínar partamenn, um embætismenninar, um sínar hugsanir um framtíðina og alt, sum er.

Meðan teir tala saman, situr Bjarni Berg mest sum hissini og skrivar niður á eitt ark, sum liggur á borðinum. Ikki fyrr enn teir hava talað seg íggjnum hetta og eru komnir inn á hissini ting. Gáar Per eftir hesum og verður undarliga við.

Men tá er tað sum Bjarni hvøkkur upp og hyggur at kløkkuni, er ovfarin: »Ja, nú er tíðin farin frá mær. Undarligt at koyra tykkum út, men eg skuldi hitta ein mann í kvöld, so eg má fara.«

»Ja, ja, tað er so rimiligt. Hvør hevur sít at takast við,« svarar Per Arantsen og vekur blaðstjóran. Teir takka fyri seg, siga góða nátt og fara.

Tað var livligt í býnum um kvöldið. Beint av Doktorargund fór fólki at dansa. Menn gingu hús úr húsi og smakkaðu sær á, søgdu tíðindini um, hvussu gingið hevði á fundi.

Men harra Punthavn kendi seg so mikið veikan, at hann fór beinan vegin til hús. Meðan hann situr inni í stovuni og fær sær ein drekkamunn, dunkar á dynnar. Konan fer út at lata upp, kemur aftur og sigur, at skiparin Jósiás og ungmannafelagsformaðurin Dáva-Lukkas eru her og spyrja, um blaðstjórin orkar at tala við teir eina løtu.

Harra Punthavn gløðir við: »Ha, ungmannafelagsformaðurin

Keypa væl haggreiddan

feskan fisk

Tað er neyðugt, at fiskurin er væl bløðgaður

Pf. BACALAO

NORÐOYA SPARIKASSI

tlf. 5043

stovnaður 1919

tlf. 5043

Sparikassin er opin kl. 10—12 og 14—16, leygardag 10—12½.

Lán verða givin móti veð í jørð og bygningum.

Renta av innskoti er 3½ % p. a. og av innskoti uppá uppsøgn 4 % p. a.

107

her at tala við meg? Ja, lat teir koma.« Hann lokar drekkamunnin í seg og fer út ímóti teimum.

Teir koma inn í stovuna. Bæðir partar eru eitt sindur svinnir og hvassoygdir. Jósiás er skipari hjá handelsfelaginum Lister & Co. Hevur nýliga verið niðri í Skotlandi fyri teir eftir einum skipi og siglt tað heim. Hetta er ein hálvungur maður, prúður og væl at sær komin.

Blaðstjórin biður teir bukka beinini, setir seg sjálfan framman fyri teimum, men sigur einki, hyggur upp á teir.

Ja, teir høvdu verið á fundi í kvöld, sigur Dáva-Lukkas. Vóru ikki rættiliga væl nøgdir við framferðina. Hugdu so inn at tala eitt sindur um tað beinan vegin.

Blaðstjórin smillar: »Tað kanska vardi meg. Eftir tí síðstu samrøðuni, vit høvdu, havi eg skilt, at tygum eru farin yvir til mótsøðumenninar, svikið okkum. Ja, ja, so vita vit tað.«

»Tygum mistaka tygum,« sigur Dáva-Lukkas, »her er einki svik og eingin kúending. Eg visti einki um málið viðvíkjandi Tormanni hitt kvöldið, tygum vildu hava meg at boða til fund. Nú veit eg alt um tað, og eg eri glaður fyri, at eg tók ta støðu, eg tók. Men latið nú tað fara. Tað vit eru komnir at siga við tygum í kvöld er, at fleiri og fleiri av okkara monnum halda, tjóðskapar-rørsan er við at skorpna og doyggja í dreymsi og føgur orðum.«

Blaðstjórin stökk upp av stólinum: Hvat hann segði? Um teir skuldu ikki tala fógur orð, heit orð, syngja fósturlandsins pris, hevja okkara ættstóru forfedrar til skýggja, tala til hjørtuni? Tað vóru hjørtuni, ið vekjast skuldu. Hann hevur staðið og trútt tað hetta inn í eyguni á Dáva-Lukkasi. Nú vendir hann sær á og tekur niður á akslarnar á Jósiási: »Halda tygum ikki við mær, skiparin? Tygum eru ein hollur fósturlandsvinur, tað eru hjørtuni, ið skulu vekjast, tey ungu hjørtuni, ha?«

Nei, skiparin helt ikki við honum. Tað mátti biðast við hjørt-